

Beyond Gillette.

*“The third blade is invisible.
It belongs to me.”*

FERDINANDO FREGA
— NANDO THE SCRIBE —

THE GILLETTE QUADRILOGY • VOLUME IV

NAPLES-POST.COM

JI GILLETTE WÊDETIR

THE COMPANY · 12

Cilda çarem a Tetralojiya Gillette: rêveberek ku ji bo birêvebirina şirketeke cenazeyan a napolî hatiye girtin û di dawiyê de gûzanên Gillette ji miriyan re reçete dike, paşê cenazeya wî bi xwe bi cilê werzişê, jiyanekê piştî mirinê bi maseyên check-inê û prosedurên destpêkirina kar, cenazeyên pênc mîlyardêran ku wek şêwirmend li wan temaşe dike, û daxwazeke dawîn ku li Amerîkayê ji nû ve ji dayik bibe — bi înzeyekê di gihandinê de.

KOLOFON

Ferdinando Frega — Nando the Scribe — Tîxa Pêncem

Pêşengê vegotinê yê Koda Reftarî. Wî li dora ramanekê tenê ekosîstemeke weşanê ya yek dolarî ava kir: pirsgirêka darayiyê ne pere ye. Pirsgirêka wê reftar e.

Di nav ekosîstema **ONEDOLLAR-STORIES** de hatiye amadekirin û sererastkirin. Mîmariya dijîtal: **NAPLES-POST · NOASPECTTIME · ONEDOLLAR-STORIES**. Çapa yekem di sala 2026an de. Bi rêzkirineke tîpografî ya paqij û nûjen, ji bo xwendina dijîtal hatiye amadekirin. Li Dewletên Yekbûyî hatiye weşandin.

DAXUYANIYA MAFÊ KOPÎKIRINÊ

© 2026 Ferdinando Frega. Hemû maf parastî ne.

Tu beşeke vê weşanê bêtir destûra nivîskî ya pêşîn a nivîskar, bi tu awayî û bi tu rêyê, di nav de fotokopî, tomakirin an rêbazên din

ên elektronîk an mekanîk, nayê ji nû ve çêkirin, belavkirin an veguhastin; ji bilî gotinên kurt ên di nîrxandinên rexneyê de û hin bikaranînên din ên ne-bazirganî yên ku qanûna mafê kopîkirinê destûrê dide wan. Bikaranîn, ji nû ve çêkirin an belavkirina vê berhemê bêyî destûr qedexe ye.

TÊBÎNIYA EDÎTORÎ

Ev cilda çarem û ya dawîn a Tetralojiya Gillette ye.

ji aliyê Ferdinando Frega — Nando the Scribe ve.

Rêza temam:

Cild I — Sê tîx. Yek Gillette. (2026) naples-post.com

Cild II — Brand Narrative Gillette. (2026) naples-post.com

Cild III — Gillette ya ne mumkin. (2026) naples-post.com

Cild IV — Ji Gillette wêdetir. (2026) naples-post.com

Ev cild vegotinê nagire. Ew diwarê dawîn radike.

BERÎ BIRÎNA YEKEM

Piraniya mirovan jiyana xwe derbas dikin da ku ji aliyê sîstemên ku wan bi xwe ava nekirine ve bên qebûlkin. Sîstemên şirketan. Sîstemên weşanê. Sîstemên civakî. Sîstemên malbatî.

Ew xwe diguncînin. Danûstandinê dikin. Li benda naskirinê dimînin.

Ew sebr tu carî li cem min tunebû.

Jiyana min ji aliyê sê tîxan ve şêkil girt.

Ya yekem aîdî zilamekî bû ku ramanekê avêtî kir yek ji navên herî naskirî yên dîroka nûjen: **King Camp Gillette**.

Ya duyem aîdî bavê min bû — çil salan di nav The Gillette Company de — yê ku hînî min kir ku dîsîplîn naqîre; ew eyar dike.

Ya sêyem nayê dîtin. Ew aîdî min e. Ew di nav pîşesazîyan, nasnameyan, welatan, têkçûnan, serkeftinê, nivîsandinê, bêdengiyê re dibire — û di nav wan sîstemên ku hîn jî nizanin min li ku bi cih bikin.

Ev pirtûk ne pîrozbahiya serkeftinê ye. Ne bîranîn e. Ne rêbernameya karsaziyê ye. Ne edebiyateke ku li pejirandinê digere ye.

Ew tomara wê yekê ye ku çi diqewime dema zilamek dev ji pirsîna cihê xwe berdide û dest bi avakirina strukturên ku rastiyê neçar dikin wî nas bike dike.

Hin nav berheman difiroşin. Hin nav winda dibin. Hin nav demeke dirêj piştî ku dest çûye jî şopan dihêlin.

Ev çîroka sê tîxan e. Û çima navek tenê tu carî têr nebû.

KAR

Kar tu carî ez netirsandim, tu carî ez bêbext nekirim. Min bi wan ên ku diêşîyan re henek dikir: «*Heke dilê te ji kar re diçe, xwe bavêje ser min.*» Rêyek bû ji bo derxistina belengaziya wan û nîşandana wan ku ji bo min kar tenê kêfeke bi meaş bû.

Wan li min dinêrî û fam nedikirin. Ez her tim dibişîrîm, her tim kêfxweş bûm, heta dema ku li ser kaxezê min rojê bîst saetan dixebitî. Westandin luksek bû ku hîn ez negirtibûm.

Bi demê re min fam kir çima: kalîkekî ku kanzaker bû, bavekî ku bê rawestan difiro, û ez — berhema genên wan. Min nikarîbû cûreyekî din derketima.

Di gotinên xwe yên rojane de, bi eşkere û bi dengêkî bilind, min digot ku ez ji bo baştirîn şirketa cîhanê dixebitim. Mirovan fam nedikir, û min nikarîbû rave bikim. Pere tenê encamek bû ji pêşandaneke rojane ya di navbera şano û pirsgerêkan de — ya yekem te dida fikirandin, ya duyem te neçar dikir ku çareser bikî.

Ji ber vê yekê ez li dinyayê geriyam, zêdetirî şêst û pênc welatan. Jiyana min a şewirmend û şîretkar her saet tijî dikir, ji bilî şevê. Heta rojekê keça min ji min xwest ku ez vegerim malê, Îtalyayê.

Min çawa dikarîbû na bêjim. Sal 2020 bû. Hê ku min lingê xwe avêt hundirê malê, telefon lê da — koda Mîlanoyê. Dengê jinekê: *«Ez Doktor Musolino me ji MERCURY URVAL. CV-ya we li cem me ye. Xerîdarekî me li profileke wek ya we digere. Hûn kengê amade ne?»*

«Bibore,» min got, «ez nû ji Amerîkaya Başûr ve geriyam û ez ne bawer im ku min fam kir karê we çi ye.»

Ew kenîya, geş, tûj, û derbasî spanî bû: *«Yo busco la cabeza por un trabajo. ¿Entiende?»* Min bersiv da: *«Claro que sí.»* Em her du ji kenîyan.

«Em kengê dikarin banga vîdyoyê bikin?» «Li ser Zoomê plan bikin û linkê ji min re bişînin. Ez di wextê xwe de me. Ez ciddî me.» «Em dizanin ku hûn ciddî ne. Hûn kurê Koma Gillette ne. Me bi salan bi wan re xebitî. Lê hûn tu carî di ser me re derbas nebûn.» «Min nizanibû ku we bi wan re dixebitî. Derfeteke baş e ku niha we nas bikim. Çi bibe jî, ew ê serkeftinek be.»

Min telefon girt. Keça min eniya xwe qermeçandibû. «Çi bûye?» «Bavo, tu zewicî yî. Tu nû hatî hundir û tu jixwe bi jineke din re diaxivî?» «Giorgia,» min got, «guneh dema ku tu diaxivî çênabe. Tenê dema ku tu dirêj dibî.»

Em kenyan.

BANGA VÎDYOYÊ

Ez bi cil û bergên xweşik derketim: tiraşkirî, paqij, saet, kirasekî şîna vekirî, qrawateke şîn... û li binî tenê derpê. Jina min pantolên min li cihekî malê danîbûn û min nikarîbû çenteyê vekim da ku yekî din derxim.

Germ bû. Bi rastî, ez ne bi fikar bûm. Ez bawer bûm ku ew ê tu carî binê qayîşa min nebîne. Qet nebe, min wisa difikirî.

Bang dest pê kir. Wê şirket rave kir: pargîdaniyeke pirneteweyî ya napolî ku li seranserê Ewropayê dixebite, sê şax, 176 wesayît, nêzîkî 120 karmend. Rêveberek ji wan re lazim bû ku kanala merchandiseran û hêza firotanê birêve bibe.

Bi şîyanên min re li hev dihat. Lê dema min pirsî ew di kîjan sektorê de ne, ew keniya.

«Em dikarin navên xwe yên yekem bi kar bînin?» «Bê guman.» «Ez Marta me.» «Ez Nando me.»

«Ew di karê cenazeyan de rêberên bazarê ne. Dirûşma wan ev e: *“Heke tu bimirî, nirxa lêçûnên te zêde dibe.”*»

Min xwe neda paş. Diviyabû ez fam bikim ka merchandiser çi têkiliya wan bi miriyan re heye.

Karê rastîn bi vî awayî hatibû kurtkirin: **berpîrsê rêzkirina dîtbarî ya pêşangeha piştî mirinê.**

Min fam nekir. «Bibore, divê ez çi bikim?» «Hûn karmendên ku miriyan dixin tabûtan, cilan li wan dikan, wan paqij dikan û piştrast dikan ku ew li ber malbatê xweşik xuya dikan, koordine dikan.»

«Û beşa balkêş pere ye,» wê lê zêde kir. «Heke hûn qebûl bikin, meha yekem 12.500 euro û lêcûn. Bê peyman. Tenê meqbûz.»

«Çima bê fatûre?» «Pirseke baş. Wan ew peyv ji ferhenga xwe derxistiye. Li gorî malbatên wan, piraniya miriyan bûbûn qurbanîyên “*fatture*” — sêhr û nifir, ne bac. Ji ber vê, ji kerema xwe behsa fatûreyan nekin.»

«Cihê kar?» «Bijartina we ye: Napolî, Barselona, London. Hûn dikarin di sê rojan de dest pê bikin.»

Min fikirî: min tevahiya jiyana xwe zindî birêve birine. Miri dê çiqas zehmet bin?

Me xatir ji hev xwest. Min jê re got ku ez ê biçim Napolîyê. Wê yê hûrgulî bi e-nameyê bişandana. Ne hewce bû ku ez tiştekî bidim wê.

«Çima na?» «Îro ez mêvandariyê dikim. Cara din ku tu li Mîlanoyê bî, min vexwîne şivê. Her çiqas ez zewicî bim jî, ji bo şevê ez ê xwe bi tevahî ji bo te azad bikim.»

Ez rabûm ser xwe, min digot qey bang qediya. Ew hîn li ser xetê bû. Wê ez bi derpê dîtîm.

Ew bi kenê teqiya. «Ez hêvî dikim tu naxwazî bi vî awayî bixebitî. Ew ne amade ne ewqas pere bidin te — û ne jî ku rêveberekî bi derpê bibînin.»

GIHANDIN

Ez gihîştîm Stasyona Navendî ya Napolîyê. Zilamekî bi çaket û şefqeyeke reş tabelayek di dest de digirt: **sg. FREGA MAN... AGER.**

Ez li ku me?

Wî silav da min. «Pêşî divê em gihandinekê bikin, paşê em diçin navenda giştî.»

Em li Mercedes 300 CDI siwar bûn — guhertoya cenazeyê. Trolleya min li pêş ma. Li paş cih tunebû: tabût li wir bû. Gihandina me ya wê rojê.

Em li ber mala mirî rawestiyan. Jinekê got: «Na, mirî di vê saetê de ne li vir e. Hûn ê wî li hejmar 38 bibînin. Ev diwanzdeh e.»

Ne Cinecittà. Taxên Spanî. Hejarî, sût, îronî, mayîn.

Ez dest bi kenê kirim. Min dizanî ku ev ê ezmûneke bêhempa be. Ne mumkin bû ku ez ji mirovan re bibêjim — wan ê tu carî ji min bawer nekira.

Li navnîşana rast, berî daxistina tabûtê, ajokar pirsî: «Mirî li vir e?» Jinê bersiv da: «Şahî li vir e.»

«Lê berî daxistinê, divê ez bizanim ka wan pereyê tabûtê dane an na,» wê lê zêde kir.

Wî li şirketê geriya. Hate piştrastkirin. Tabûteke *çîna berevajî*.

Min fam nekir. Di erebeyê de min ji Paolo, ajokar, pirsî: «Berevajî tê çî wateyê?»

Wî li min nêrî. «Wek laptopên ji nû ve saz kirî ye. Tabûteke nû kirî. Garantiya salekê. Me ew ji embareke din a cenazeyan hilda, paqij kir, astarê wê guherand, dezenfekte kir û dîsa xist bazarê.»

«Û feyde çi ye?» «Malbat nîvê bihayê dide. Ew taserûf dikan. Li Napolîyê, ew bala xwe didin van tiştan.»

NAVENDA GIŞTÎ

Xaniyek li kêleka rê bi zeviyeke mezin li dora wê. Du embar li kêleka wê. Her êvar heman kamyon, heman ajokar, heman saet, tabûtên vala tanîn. Ev min da fikirandin — lê ne bi fikar kirin.

Min li etîketekê nêrî: *Made in Austria*. Sexte. Eslê rastîn: diwanzdeh kîlometre dûr, **SECONDIGLIANO**.

Maurizio, xwedî, ez birim B&Bekê. Studyoyeke biçûk, bikêrhatî. Xizmetkareke polonî ya ciwan, dilnêrm û qelew ku temaşê dikir lê nediaxivî.

Sibeha din min bi polonî silav da wê. Ew helya.

Jina min telefon kir. Min behsa pêşandanê jê re nekir. Tenê ku karekî ciddî ye. Û ez her tim her tiştî didim. Kar ne lîstik e.

Tu carî nehêle gundî bizane penîr bi hirmîyan re çiqas xweş e.

Saet 02:00 Paolo li deriyê min xist. «Divê em biçin. Gihandinek. Divê tu ji bo karê xwe talîmatan bidî.»

Kesî ji min re negotibû ku karê min çi ye.

Çend kîlometre. Zilamekî heftê û du salî. Krîza dil. Diviyabû cil lê bên kirin, bê paqijkirin, ji bo wêneyan bê amadekirin.

«Em ê çawa rihê wî kur bikin?» wan pirsî.

«Gillette ya YEKCARI bi kar binin.» Ya wan tunebû. Wan gûzaneke Gillette nîşanî min da ku jê re digotin *tevir*. Ez li kîjan dojehê me.

Ew amade bûn ku ji bo kefê kalibek sabûn bi kar bînin. «Çima hûn kefa tiraşê bi kar naynin?»

«Me PRORASO bi kar anî. Pêşniyara taybet a 600 ml, bi bihayê ya 200 ml. Me pere taserûf kir. Dema qediya, em vegeriyan ser sabûnê.»

«Herin ji rêzeya EMULSIONI aftershaveyekê bikin. Bêyî gera xwînê, alkol bi çerm ve nazeliqe. Ev yek dizeliqe.»

Ji bo cilan, malbatê kincê dawetê dabû. Ji bo du rojên herî girîng ên jiyana zilamekî hatibû bikaranîn: zewac û mirin.

Felsefeya gelêrî li her derê. Mentiq cihê xwe dide hewcedariyê. Ji ber vê yekê rêveberên rastîn di ofîsan de namînin — ew li ser herêmê dijîn, li cihê ku rastî lê bêhn digire.

Di rêya vegerê de, telefonê din. Xaniyek din. Zilamekî çil salî, penceşêr.

«Em ê çawa rihê wî kur bikin?» tîma nû pirsî.

«Herin bazarê. MACH3 an FUSION GILLETTE bikin. Zilamekî di temenê wî de heqê rehetîyeke bê dema dawî ye, li ku diçe bila biçe. Û jêleke tiraşê ya Gillette bînin. Ez ê nîşanî we bidim — hinekî li ser serê tiliyên xwe û wek kremaya lêdayî bilind dibe.»

Wan talîmat bi cih anîn. Malbat kêfxweş bûn. Û min fam kir: piştî ku min Gillette jî berda, min hîn berhemên wan difirotin. Min nikarîbû xwe ragirim. Dayik her tim bi min re ye.

ROJA DIN

Her roj wek şanoyeke bi lîstikvanên cuda bû. Mirin ji zindiyan re bêlivîn xuya dike — ne wisa ye.

Jinek hat ofisê. Diya wê ya pîr nû miribû. Daxwaza wê ez şaş kirim lê ez neheciyandim.

Mirî heştê û sê salî bû, û porê lingên wê bi hêz ji nû ve şîn dibû. Berî girtina tabûtê, wê dixwest ku diya wê bê tiraşkirin.

Mîn tîma jinan şand. Ew amade bûn ku ji bo rîtûeleke jinane gûzanên mêran bi kar bînin — du dinya ku kêman li hev dicivin, pir caran li hev dikevin.

Heta salên 90î, jinan tîxên mêrên xwe bi kar dianîn. Paşê bazarê ji bo jinan berhem çêkirin. Çima adetên çandî yên nû neafirînin?

Mîn ji Vanessa re got ku biçe dikana herî nêzîk û DISPOSABLE AGILITÉ bikire — yên ku me berê difirotin — an VENUS GILLETTE, û kefa SATIN CARE.

Her tişt bêkêmasî hate kirin. Piştî heft rojan, şirketê pirsgrêka xwe ya herî mezin çareser kiribû: **agahî**.

Êvara Şemiyê, tîm rêz bûn ku meaşê xwe bistînin. Ez ji di rêzê de bûm. Paşê ez ji rêzê derketim, çûm, û veqeriyam malê, ba malbata xwe.

Mîn zanîna xwe dabû wan mirovan. Û min biryar da ku pere jê re neyê dayîn. Dema tiştek ji bo qenciye tê kirin, sedemek ji bo hebûna pere tune.

Ji ber ku ez ev im.

Nando

CENAZEYA MIN BI XWE

Mîn her tim tercîh dikir ku neçim cenazeyan. Bîranîna mirovan wek ku ew bûn, ne wek ku hatin xistin qutiyê û şandin, ji min re bi

rûmettir dihat. Lê vê carê min nikarîbû xwe jê bidim alî. Ew cenazeya *min* bû.

Şeş bextreşan tabût hilgirt. Keça min kincê reş ê klasîk red kir û li şûna wê cilê werzişê li min kir. «Tu diçî ku derê jî, divê tu rehet bî,» wê got. Pêlavên tenîsê jî tê de. Û telefona min, bi hostayî di çenteyekî biçûk de bi cih kirî. Kîteke pîknîkê ji bo jiyana piştî mirinê.

Erebeya cenazeyê têra xwe rehet bû, her çi qas amortîsora paş a çepê hewceyî alîkariyeke ciddî bû. Her çalê hêka min a çepê ji derpê derdixist. Di nav tabûtê de ronahî tunebû, ji ber vê min nikarîbû rast bikim. Bayekî hewayê teze di tarîtiya herheyîtiyê de.

Li ber deriyê dêrê ez danîm ser çar kêrikên darîn. Tenê fikara min: gelo wan ez rast danîbûm, an ez ê wek telîseke kartolan bigindirim? Paşê hate bîra min: ez jixwe li ser erdê jiyane bûm, mirî.

Keşe axivî. Hin rastî, gelek îcad. Paşê rêza mirovên ku derbarê min de tişt dixwendin. Heta ku pîrejinek nêzîk bû, tabût maç kir û pirsî: «Ez dikarim wî maç bikim berî ku hûn wî bixin hundir?»

Hevaleke rabû ser xwe û got: «Mêrê min jî her tim berî ku bixe hundir heman tişt ji min dixwest. Maçeke dawîn.» Ahahahah.

Merasîm qediya. Tenê ez û ajokar ber bi goristanê ve çûn. Navnîşan rasterast li ser tabûtê hatibû nivîsandin: *Gorîstana Condera, beşa morgê, parsela çil û pênc, qonaxa 23, qata duyem, kuncika yekem*. Ne mumkin bû ku şaş bibe. Mirovahî pêş ketibû: êdî beşên mêr û jinan tunebûn. Tenê mirî. Bikêrhatî.

Wî ez gihandim, destê xwe hejand û çû. Û min fikirî: *Niha ez çi bikim?*

Du xanim—çend sal berê miribûn—di ber min re derbas bûn û ez ji bo navbereke qehweyê vexwendim, dema ku Meclîsa Sendîkaya Cenazeyan qaîdeyên nû yên ji bo nûhatiyan pesend dikir.

Ez meraqdar bûm, lê westiyayî. Roleke nû, malekî nû, tiştê ku divê bê fêrbûn da ku dinya tenê tiştêkî bibêje:

Ez meraqdar bûm, lê bêtaqet. Hê rojek derbas nebûbû ku ez miribûm û wan jixwe kaxezên fermî didan min. Herheyîtiyê jî prosedurên destpêkirina kar hebûn.

Nando

ALDILA' STREET, NY CITY

Şeva berî ku her tişt biqewime, min hinekî giran xwar. Îsotên sorkirî bi kartolan re, lingekî beraz ê kîloyekê, du qedeh şeraba sor, û—tenê ji bo ku bi zerafet biqedînim—tasek seleteya fasûlyeyên borlotti.

7ê Gulana 2058an bû. Ez tenê nod û sê salî bûm, lê min nîşan nedida—ango min reklama wê nedikir. Calabriyekî rastîn: xweparêz, ne nepenî. Awayê hebûna min ew bû. Ez ew bûm.

Ahahahah.

Paşê qewimî: min dît ku laşê min hîn di nav nivînê de dirêjkirî ye, û ez li derveyî wî bûm, temaşe dikir. Ez ber bi masê ve çûm da ku wî vekim û çirokekê binivîsim—min ev ewqas demeke dirêj kiribû ku bûbû dema min a vala ya herî hezkirî. Lê destên min êdî fermana tiştên xuya nedikirin.

Ez miribûm. Ez di rêya jiyana piştî mirinê de bûm.

Pîrsa yekem a ku min ji xwe kir ne ew bû ka ez ê kê bibînim, ne jî ez ê çawa bigihêjim wir. Na. Tenê tiştê ku di serê min de mabû ev

bû: mirovên ku min nas dikirin wê çawa bertek nîşanî çûyîna min bidin?

Min jixwe ew li ber çavên xwe didîtin.

«Wext bû.» —Yên ku her tim ez tehemûl kirim.

«Ev yek ji fêlên wî ye.» —Bedbîn.

«Rêyeke din ji bo vegotina jiyana xwe.» —Civata WordPressê.

Zekayên çêkirî qet bertek nîşan nedidan.

Xizm û heval? Wan berî min jixwe ev sînor derbas kiribû. Ez tenê digihîştim wan.

Destek li ser milê min nîşan da ku kesek hatibû min bibe. Û em dest bi firînê kirin—an qet nebe min wisa difikirî. Lê ne wek çûkan, ne wek balafirên, ne wek tiştêkî ku me carî xeyal kiribe. Ne baskên milyaketan, ne hilkişîneke sînemayî. Ev hemû tenê formata ku wan ji me re firotibû bû.

Derbasbûn pir cuda bû.

Ez zivîrîm ku li destê li ser milê xwe binêrim, û em jixwe di mala nû de bûn.

Ji FedExê ku pakêtan digihîne çêtir. Ahahahah.

Zilamek li ber derî check-in dikir, û hejmara min a ketinê hebû.

Li vir makîneya «hejmarekê bigire» hatibû rakirin. Her tiştê ku dişibiya rêzê şeytan temsîl dikir, û tenê nûnerên ku destûra wan hebû ew bûn ên ku di jiyanê de ev kar kiribûn. Ne zêdetir.

Dora min hat, û hevoka pêşwaziyê ev bû:

«Ax na, me di dawiyê de tu anî vir. Diwanzdeh caran, diwanzdeh hewl. Tu kî yî?»

Ne kesekî taybet. Tenê kesekî ku tu li benda wî nînî.

Nando

DOMAHÎ I

Belê, ez gihîştibûm vî cihî, ku tenê kurên jinebiyê pê dizanîn — qet nebe dema ez sax bûm. Lê niha diviyabû çi biqewime? Kîjan bûyer? Min li rêveberê giştî digeriya lê min ew nedidît.

Jinek derbas bû, cilxweş, pir bi edeb. Ew neraweste. Wê notek qatkirî li ser rûyê herî nêzîk hişt û rêya xwe domand.

Min ew vekir. Ode. Dem. Odeya Pêşengiyê, 11:00.

Nexşe tunebû. Amûr jixwe li cem min bûn.

Tenê dewra dawîn a jiyana min — tenê 35 sal — di bin vekolînê de bû. Bextê min hebû. Dema hemû tiştên pûç ên din ên ku min kiribûn derbas bûbû. Ne hewce bû ku ez tiştekî rewa bikim an rave bikim.

Ez nizanim ajotinê, erebe tune, meşîn tune — lê min xwe di nav odeyê de dît. Ê ez li dora maseya lijneyê kê rûniştî dibînim?

Ez şert dikim ku tu yê tu carî bawer nekî, heta heke hewl bidî jî.

Ew ez im di 5 saliya xwe de. Ê min dest bi giriyê kir — ne ji hestiyariyê, lê ji ber ku min fam nedikir ez çawa gihîştibûm, an di kîjan temenî de.

Pirseke nas deng veda:

«Tê bîra te dema ku min ji te pirsî ka tu amade yî heta 93 saliyê bijî?»

«Erê,» min bersiv da.

«Û paşê, dema ku min pirsî ka tu amade yî biêşî dema ku temaşe dikî hezkiriyên te berî te diçin?»

«Erê,» min bersiv da.

«Tu her didomî ku pir hevgirtî bî. Min ji rêveberê giştî re got, lê wî ji min bawer nekir. Û niha em nizanin cihê mayîna te li ku diyar bikin.»

Dante Komediya Xwedayî nivîsî, lê wî kategoriya te pêşbînî nekir. Heta Bezos bi Amazonê jî nekarî. Û Google nêzîkî 30 salan têk çû.

«Em bi tevahî fam dikin, lê dem bide me. Em ji te dixwazin ku tu li standby bimînî.»

Standby. Min digot qey ew têgeheke marketingê ye. Paşê min ji xwe pirsî gelo ew pozîsyoneke Kamasutrayê jî ye. Em li jiyana piştî mirinê bûn, û min hîn ev biwêj nexwendibû.

Nando

DOMAHÎ II

Li vir dem bi awayekî din dixebite. Min ew ferq kir dema min hewl da ku bijmêrim ka çiqas e ez li bendê me û min dît ku hejmar her ku diçû alî diguherand.

Paşê dengê — vê carê ne yê wê. Tenê dengê, ji tu xaleke odeyê.

«Ode 2. 13:00.»

Min nepirsî ka ez çawa biçim wir. Amûr jixwe li cem min bûn.

Komîsyon kom bûbû ku biryar bide ka bi min re çi bikin. Piştî rûniştineke dirêj, wan biryar ragihand:

«Erka te ya fermî heye ku guhertoya ETERNITY ya ONEDOLLAR.STORIE. ALDILA.' biafirînî. Bi şertekî.»

«Kîjan şert?»

«Berî ku tu biweşînî, divê em çîrokan bixwînin.»

Min berê tişteki wisa jiyabû, lê ev cihê dawîn bû ku tê de bimînim.
Û diviyabû ez biryareke aram bidim.

Ji ber vê, min pirsî: «Ez di berdêla wê de çi distînim?»

«Tu çi dixwazî?»

«Tenê 1 USD.»

Nando

DOMAHÎ III

Di demekê de min ji xwe pirsî çima ez birçî nînim, çima ez xwe naşom, rihê xwe kur nakim, an rûtîna xwe ya sibehê ya asayî nakim. Ez çiqas ehmeq bûm — yekser eşkere bû: laşê min tunebû, îcar diviyabû ez li çi xwedî derkevim?

Kesekî din nedixuya. Lê her kes tenê xweparêz bû, û li pişt her giyanî erkek hebû ku wan reklama wê nedikir.

Paşê banê odeyê axivî. An jî erd. Li vir alî ne girîng e.

«Frega.»

Û min bersiv da: «Bibore, lê heke laş çûbe, we çawa karî paşnav biparêzin?»

Deng bi hêrs vegerand: «Heke em jixwe nikaribin te kategorîze bikin, nikaribin te li tu derê bi cih bikin, tu dixwazî em tekane referansa ku li cem me heye jî jê bibin? Wê demê em ê te çawa nas bikin?»

«Baş e. Ji min re bêjin ez dikarim ji bo we çi bikim.»

«Haya me çêbûye ku di heft rojên dinyayî yên bê de, hin ji mîlyarderên herî navdar dê werin vir.»

«Ji bo serdanê?» min pirsî.

«Li vir em ne Parvedarî dikin, ne jî Wall Street Eternity. Tenê carinan pêşniyareke desteserkirinê, lê ew ne karê te ye. Ew tên ji ber ku dema wan qediyaye. Lê pêdiviya me bi şêwirmendiya te wek çavdêrê cenazeyan heye. Divê tu çavdêriyê bikî û rapor bikî ka mirov piştî mirina wan derbarê wan de çi dibêjin û çi difikirin, û ew çawa tevdigerin.»

«Hûn ji bo vê operasyonê çi pêşniyarî min dikin?»

«Wek her car: 1 USD.»

«Ne vê carê.»

«Wê demê tu çi dixwazî?»

«Ku ez dîsa xizan ji dayik bibim, wek berê. Lê vê carê bi rastî li Amerîkayê. Bê şaşî.»

«Çima?»

«Li ser Erdê tiştek heye ku ez ji her tiştî zêdetir bêriya wî dikim.»

«Jin?»

«Na.»

«Îcar çi?»

«Bêhna kanalîzasyonan dema ku hilm radibe. Ew mal e. Ew cihê min e.»

Nando

DOMAHÎ IV

Wan lîste da destê min, û bi rastî ez şaş mam ku ev hemû mîlyarder bi hev re miribûn. Diviyabû ez çawa wan yek bi yek vebêjim? Dixwest di nav Fona Pereyî ya Navneteweyî de bisekine, û ji ber vê min îstisnayek xwest: her car raporek.

Û ji ber sedemên kesane, ez ê bi Mamê Warren dest pê bikim — Gillette ya min aîdî wî bû, ev nezaket deynê min bû li ser wî.

Paşê ez ê derbasî yên din bibim. Lê ya ku tu yê niha bibihîzî ecêb e, û tenê tiştekî hîn dike: em ji bilî firaxeke demkî ne tiştek in, ne demek ku tiştekî di xwe de dihevwîne.

- **cenazeya Jeff Bezos** → pere, hêz, mîras, medya
- **cenazeya Bill Gates** → teknoloji, kontrol, xêrxwazî, hiş
- **cenazeya Elon Musk** → kulta kesayetiyê, kaos, fanboy, Merîx
- **cenazeya Warren Buffett** → sermayeya kevn, cîgirtin, bêdengî
- **cenazeya Donald Trump** → pêşandana tevahî, alî, sîrka medyayê

Xwendina te xweş be.

Nando

DOMAHÎ V

Cenazeya Warren Buffett → sermayeya kevn, cîgirtin, bêdengî

Ew li pişt deriyên girtî hate kirin. Wan tenê çend kes hêvî dikirin — her çi be, bi Berkshire re ew ji firaxa çend zilamên ku gelek pere di destê wan de bû pê ve ne tiştêk bû, û wî tu carî bi rastî karsaziyeke bazirganî birêve nebiri bû, qet nebe ne rasterast.

Yên ku bê guman ode tijî kirin rojnamevan û çapemenî bûn, çend hevkar, du hevalên rastîn, xizm, û sekretera wî ya hemû jiyana ya béguman — ew a ku wî tu carî pê re ranezabû. Hemû amade bûn ku bêhnokekê bigirin û bikin gotarek, têbîniyek, bûyerek di nav bûyerê de. Bi bextê me, kesî ji wan hewl neda pirtûkekê binivîse.

Mamê Warren, wek her car, ji hemûyan pêşdetir çûbû. Û dema ew diaxivî, wan guhdarî dikir — wek ku tu guh didî kalikekê ku neviyan dicivîne û bi hûrguliyên mîkroskopî behsa heywanên savanayê ji wan re dike. Tenê savanaya wî ofîsa wî ya li Nebraskayê bû, û hema kesî ev nizanibû.

Kesekî, bi pistepist û bêyî ku lêvên xwe bilivîne, ji cîranê xwe pirsî ka maqûl e ku ew pişk bê girtin an bê firotin — însiyakeke bê derman. Û şîreta mamoste her tim heman bû: heke tu ne amade bî ku temaşe bikî ka pereyê te li bazarê nirxa xwe winda dike, li malê bimîne, û wî bixe bin nivînê. Ew ê dîsa jî nirxa xwe winda bike, lê qet nebe tu yê her tim bizanî çi maye.

Di dema waaza keşe de, nameyek hat — tenê çend saet berê — û wî israr kir ku bi xwe bixwîne:

Em ê tu carî te ji bîr nekin. Tu bûyî û dimînî îndeksa jiyana me, û hînkirinên te jixwe gihîştine nîşên nû. Ji ber ku tu yî, û her tim ê

bî, ew zilamê ku got: heke li derve baran dibare û tu dixwazî avê kom bikî, tu carî bi parzûnekê dernekeve.

Bi xatirê te, Mamo.

Nando

*Ji aliyê Gillette ve hatî avakirin. Hîn jî biraziyê te yê dilsoz,
Mamê Warren.*

DOMAHÎ VI

***Cenazeya Elon Musk — kulta kesayetiyê, kaos,
fanboy, Merîx***

Ez li bendê bûm ku girseyeke mezintir bibînim. Lê min rêveber dîtî ku hema rehet xuya dikirin — wek ku Elon xwarineke dijwar a hezmkirinê bûbe, xwarineke giran ku her tim vedigeriya. Zilamekî xizan bi pir pereyan. Ev sernivîsa bêdeng bû.

Di axaftinên bi pistepist de, heman dubarekirin: diya wî — model, paqijkar — û çawa çarenûsê Kur wek zilamê herî dewlemend ê Erdê tac kiribû, lê tu carî jineke wî ya domdar tunebû ku her tiştî jê re bihêle. Hîbrîd, wek şirketa wî. Nîv jîr, nîv xeletî.

Rojnamevan li wir bûn, bê guman. Sîrka medyayê tu carî cenazeyê bi potansiyela temaşevanan winda nake. Rîtûel ya asayî bû — kamera, pistepist, bêhna kulîlkên şil.

Lê keşe... keşe guherîna rastîn a çîrokê bû.

Dema ku behsa Elon kir, got: «Ew hevalemî dilsoz bû. Carekê wî alîkariya min kir ku bataryaya Teslaya min biguherînim û 2% erzanî da min. Bi saya wê kêliyê, ez bûm keşe. Û ji ber vê yekê ez îro li vir bi wî re me.»

Me nizanibû em bikenin, bigirîn, an li psîkiyatrîstekî bigerin. Ji ber ku tam wê demê, **Sam Altman** bi lez ket hundir — çavên sor, deng şikestî — xwe avêt ser tabûtê û qîriya:

«Kurê kûçik. Te ji bo 130 mîlyar dolar doz li min vekir. Te winda kir. Û te heta ew kêf jî neda min ku ez biryarê ji te re bixwînim.»

Di nav çelengan de, yek ji hemûyan cuda bû: mêxekek tenê ku ji Qesra Spî hatibû şandin. Kesî tu carî şanderê wê nedît. An jî her kesî dizanî û xwe li nezaniyê datanî.

Twittera wî — ku bû X, ku bû mîstîk — înzeya wî bû. Roja ku ji dayik bû û roja ku çû ew nîşan kir.

Nando

DOMAHÎ VII

Cenazeya Jeff Bezos → pere, hêz, mîras, medya

Ez bi aramiyeke tevahî diyar dikim ku ev cenazeya ku herî zêde bala min kişand bû — ne ji bo **pere**, ne ji bo **hêz**, ne ji bo **mîras**, ne ji bo **medya** — lê ji ber ku rêveberiya navendî tu carî destûr nedabû tu pêşxistinekê ber bi hejmara du ya împaratoriye ve, zilamekî ku li seranserê cîhanê xeletiyên darayî û bacê yên belavkirî hebûn û ku hikûmetan çav lê digêrandin û tenê ji ber hejmara bilind a mirovên ku di binesaziyên xwe de dixebitandin tehemûl dikirin.

Lê ev nezelaî di nav hesaban de jî xuya dibû — tu carî ne misoger, tu carî ne belgekîrî — wan referans û hejmar didan lê tu carî belgeyên îsbatkirinê nedidan.

Û bi vî awayî, li eniya weşanê, koçeke edebî ya biçûk ber bi serxwebûnê ve dest pê kiribû, ku digot *çetir hindik û ewle ji gelek*

û bi guman.

Lê bala mirovên di nav dêrê de ne li vir bû, behsa cenazeyên din ên mirovên din dikirin, û guhê min komeke jinan girt ku digotin: «*Te bihîst? Katibê îtalî jî miriye — yê ku AMERICA nivîsî û bi zimanên dinyayê diaxivî, 225 zimanên navdar. Yê ku me hemûyan jê hez dikir ji ber ku wî dida bêyî ku di berdêla wê de pere bixwaze.*»

Belê, ev li min xist. Ew yek ji wan **serkeftinên piştî mirinê** bû ku mirov bi gelemperî yekser û bi bandoreke yekser nas nakin. Tenê jinek bes e ku te ji bîr neke — û paşê vîrus dest pê dike.

Derbarê Jeff de, keşe got: «*Em her du jî keşel dibûn. Ew bi bijartina xwe, ez jî.*»

Rêwîtiya te xweş be.

Nando

DOMAHÎ VIII

Cenazeya Donald Trump → pêşandana tevahî, alî, sîrka medyayê

Hirçê Grizzly yê Amerîkî — min wisa jê re digot — karî heta di mirinê de jî di navendê de bimîne. Afirîdeyek ku ji bo ronahiya sehneyê ji dayik bûbû, nikarîbû xwe bide alî, heta dema ku perde jixwe ketibû.

Me salên ne asayî jiyabûn. Wî Amerîka ji sînoren wê wêdetir kişand, pêncî eyalet kirin pêncî eyalet û du sed û heft armanc, paşê paş ve kişiya. Kirineke kêma xwegirtinê — an jî tenê çarenûs ku ji bo bêhnvedanê rawestiyabû.

Beşa Venezuelayê hebû, dema ku Maduro di dîmenekê de ket ku ji dîrokê bêtir dişibiya sînemayê. Paşê meraqa kurt a ji bo Grînlandayê. Paşê Okyanûsa Hindî, wek ku li pey qiblêneameke taybet a ku tenê wî dikarî bixwîne diçû.

Wî her tim asoyê hinekî din dûrtir dibir, heta dema ku kesî nedixwest.

Di nav çelengan de, yek cuda bû — mêxekek tenê. Navê şander tunebû. An kesî nizanibû, an her kesî dizanî û bêdengî hilibijart.

Twittera wî, ku bû X, ku bû mîstîk, înzeya wî ya rastîn bû. Roja ku ket odayê ew nîşan kir, û dîsa roja ku jê derket.

Bi xatirê te, Birêz Serok.

Nando

DOMAHÎ IX

Cenazeya Bill Gates → Teknolojî, Kontrol, Xêrxwazî, Hiş

Bextên jiyanê nayên avakirin — ew tî **qebûlkirin** û paşê bi destgirtina rast tî **birêvebirin**. Bill tam ev bû: derfetek ku baş hat bikaranîn, awayekî hebûnê ku dibe şêwaz, çîn, tiştek ku tu bi tenê nikarî ji bîr bikî.

Ez ê tu carî cara yekem ku min ew li derveyî kampusê dît ji bîr nekim. Min nizanibû ew kî ye, wî bê qest li min da, û ji ber ku ez ciwan û ehmeq bûm, ez amade bûm ku lê bixim. Lê ew — pêşbîn, baldar, zilamekî xwedî fezîlet û zanîneke tûj — li min nêrî û got: «*Kuro, pereyê du bîrayan bide, pereyê min tune.*» Îcar min bîst dolar derxist, û keçikê wêne kişand.

Çi **kurê kûçik** — tenê ku piştî salan min fam kir ew kî bû.

Ketina nav cenazeya wî li min xist wek ketina nav civîneke malbatî, tenê ez ne beşek ji mîrasya wî bûm, û min tu carî tu xwesteka wê tunebû. Mirovan her bi pistepist digotin ew kî bû, çi bû, û li pişt wê hewayê wî ya aram û rêkûpêk, zilamek hebû ku comerdiya wî ji ya xuya gelek wêdetir diçû.

Di dema waazê de, keşe got: «*Bi saya wî, me dêr dijîtal kir, û niha îtîraf bi dizî tîna tomarkirin û rasterast ji Papa re tîna şandin.*»

Pistepisteke şermok di nav amadebûyan de belav bû — heta ku wî lê zêde kir ku henek dikir: «*Ew naçin Romayê. Ew rasterast diçin ba CIA.*»

Rojnamevan bi awayekî ne asayî bi edeb bûn. Gelekan ji bo wî xebitîbûn, û hemûyan her bédengî dixwest, ji ber ku di nav wê dema rawestiyayî de, **tabûta Bill diaxivî.**

Bi xatirê te, hevalê min.

Nando

NY CITY — EPÎLOG

Di dawiyê de, her tişt bi vî awayî tê girtin: bê def û zurne, bê çepik, bê kesekî ku te heta derî bibe. Tenê tu, navê te li derekê nivîsandî, û korîdorek ku naxwaze biqede.

Zanîna ka mirov çi dibêjin dema tu dimirî îmtiyazek e ku divê kes nebe xwediya wê. Ew ramana romantîk a dawiyê xera dike. Ew nîşanî te dide ku rastî her tim dereng tê, dema ku êdî bêkêr e.

Ez di nav tabûtan de meşiyam wek karmendekî jiyana piştî mirinê, bi erka nivîsandina raporekê ku kes ê tu carî nexwîne. Û dema ku biryara derbarê min de di dawiyê de hat, min dudilî nekir: **min hîlbijart ku wek jinekê vegerim.** Ya herî bi hêz, ya herî tûj, ya

herî stratejîk. Ew dihêlin ku dinya ji wan re bibêje lawaz tenê ji bo ku bibînin kî dikeve vê xefikê.

Paşê wan pirsî ez dixwazim li ku ji nû ve ji dayik bibim. Min nehişt ku ew biqedînin: **Amerîka**. Her eyalet, her bajar. Min tenê garantiyek dixwest: ku vê carê şandin ji aliyê profesyonera ve bê birêvebirin, û ku di gihandinê de îmzeyekê bixwazin.

Bi vî awayî, ez ê bizanim ku ez bi rastî gihîştim. Li cihê ku ez ê lê bijîm, û li cihê ku ez ê dîsa lê bimirim. Bi heman aramiyê, heman îroniyê, heman gava kurt a her carê.

Dawî.

Nando

TÊBÎNÎ

*«Tîşteki me yê hevpar hebû — û bi ehmeqî nefikire ku ew pere bû.
Em hemû mirî bûn, lê tenê yê ku çîrok vegotin dê tu carî neyên
jibîrkin.»*

Ferdinando Frega